

OUR LIFE

РІК II Ч. 1 ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., СІЧЕНЬ, 1945

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., JANUARY, 1945 VOL. II № 1

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Ніодного закутка на цій земній кулі нема сьогодні, у це велике Свято Різдва Христового, де панували спокій та радість. Хоч дещо з зовнішніх її проявів всежтаки задержалося і цього року — то не тяжко доглянути, що ця радість якась неприродна, наче вимушена.

Кожний гаразд здає собі справу з цього, що тяжкі завдання перед нами. Нелегко любити ворога та завести кращий лад на землі. І не легко відігнати вперед очей марево струджених постатей у військових одностроях, що святкують це Різдво серед болота та дощів тропічної джунглі, чи у вогненному гурагані європейського наступу.

Та всеж — святочний настрій є і у цьому році серед наших родин та у наших серцях. Є — бо потрібний нам більше, чим колинебудь досі. Бо саме йому завдячуємо, що серед тяжкої дійсності, у самому розгарі одної з найбільших війн якої записала людська пам'ять — всежтаки не тратимо віри, що правда побідить.

І так було від віків. Не одну тяжку годину пережив світ — не раз і не два. — вдавалося, що увесь людський рід вигине у ненависти та жорстокості. Та всеж — хоч раз у рік, у свято Божого Народження, приходила хвилина, коли образ Святої Родини вводив найближчих разом у спільному святкуванні. І підносилися серця, а надія на краще оживала. Люди ставали ліпшими і людина — Боже подобіє брала верхню руку над людиною-розшалілим звірем.

Це, що сьогодні, у великий день Різдва Христового діється на Україні — це пекло для нашої Рідної Землі та її дітей. Але не забуваймо, що й у хвилину, коли уперше заяснила над Вифлеємом зоря невиданого світла та блиску — що й тоді цілі народи були у неволі, цілі землі у руїні та знищені. А піднеслися, скинули майдани, жили та розвивалися, бо воля — це закон Божий. І через довгі віки, через криваві

Головна Управа СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ, Редакція й Адміністрація "НАШОГО ЖИТТЯ" шлють різдвяний привіт своїм Окружним Радам, відділам та поодиноким членкам. Щирі бажання посестрам в Канаді, а слова спочуття та отухи для тих, що їх воєнна заверуха вигнала згід рідних стріх на страждання та безталанну скитальщину по світу. Вітаємо з Різдом Христовим та Новим Роком усе наше Громадянство. Хай Христове народження — Символ Божої любови, зединить нас в одну згідну сімю і за ясною зорею Великої Ідеї поведе до одної мети.

ОЛЬГА ЛЕПКОВА

українська співачка, яка виступить з власним концертом в Тавн-Гол в Нью-Йорку дня 10 лютого (субота) 1945 о год. 8:30 веч. В програмі оперові арії та пісні українських і чужих композиторів.

Побільшуємо перше число "Нашого Життя" тільки на цей місяць, через святочні оголошення. Дальші числа будуть як і дотепер на 8 сторінок.

розправи та порахунки світ таки прямує до цього, щоб на ньому жили люди вільні тілом та духом, зі серцем добрим, як у Народженого Дитяти.

Цю віру держім кріпко, коли у цьому році здоровити себе будемо різдвяним привітом Української Землі Христос Раждається!

ДОРОГИМ ДОПИСУВАЧКАМ ТА ПРИЯТЕЛЬКАМ "НАШОГО ЖИТТЯ", які піклувалися ним у старому році, посилаючи матеріал, збираючи жертви та передплати, чи добрим словом промовляючи йому дорогу в українські хати — Усього Добра та Щасливого Нового Року

бажає "НАШЕ ЖИТТЯ".

ШИРІТЬ "НАШЕ ЖИТТЯ"

Книжка про Україну

Американська накладня Мек-міллан (Macmillan) видала кілька тижнів цьому книжку про Україну, написану знаним американським журналістом і письменником В. Г. Чемберленом. У книжці автор обстоює право українського народу рядити самим собою та жити вільним державним життям.

Каже він, що Українці не мали нічого проти того, щоб жити у союзі з Росією, колиб у такому союзі ці державні права України могли бутибережені та заховані.

Книжка, якої наголовок є "Ukraine a Submerged Nation" появилася у добру хвилину та робить цінну службу для нашої справи. Тому українська жінка в Америці повинна причинитися до цього, щоб ширити цю книжку між Американцями та нашою молоддю.

КОНЦЕРТ ОЛЬГИ ЛЕПКОВОЇ

Без сумніву найбільшою подією нашого музичного життя у цьому зимовому сезоні буде концерт співачки Ольги Лепкової, в Тавн-Гол, в Нью-Йорку. Концерт відбудеться 10 лютого під зарядом Колумбія Концерте, а наша відома по усіх українських осередках співачка, яка до цього кожним своїм виступом робить справжню несподіванку, виказуючи щораз то нові голосові прикмети — виступить з цікавою та багатою програмою.

Українці з Нью-Йорку та околиць повинні промадно прийти на концерт та залюбити сально береги. Бо це не вистарчить хвалитися, що ми співучий та музикальний народ. Треба ділом доказати це у першу чергу тоді, коли хтось з нашого роду їде на відому американську концертну естраду, щоб перед американську критику винести свій талант і нашу музичну культуру.

Тому вже сьогодні питайте за тикетами на концерт Ольги Лепкової по наших установах та у своїх організаціях. Нехай нікого з цих, кому можливим найтисся у Нью-Йорку на день 10 лютого, не забракне в Тавн-Гол, на концерт Лепкової.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів рока 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official Organ of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. — Published on the first of every month. 866 North 7th Street, Philadelphia, 23, Pa.

Editor Mrs. Claudia Olesnicky, 151 East 81st St., New York City.

Send all articles and news items to the editor.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Новий Рік для "Нашого Життя"

І не зглянулися ми, як проминуло дванайцять місяців, а кожний з них приніс українській жінці в Америці нове число її власного журналу, новий випуск "Нашого Життя"

Видається, що цей день першого січня 1944 року — день народня "Нашого Життя" — ледви вчора минувся. А всеж, сьогодні вже згадуємо наче стомин це хвилювання та нервозну нетерплячку, яка прямо цілу організацію СУА опанувала була на передодні важної події, появи її офіційного журналу. "Як виглядає число?" — "Коли будуть росилати?" — "А що з переплатами?" — "Чи збирають на пресовий фонд?" — це були питання, якими обмінювалися членки між собою при кожній стрічі у перших днях цього памятного місяця січня. І вже тоді, при появі першого числа "Нашого Життя" слідно було, що ось започатковано це, на що українська жінка в Америці ждала і чого потребувала.

"Пождїть!" — говорили недовірчиви. "Це не штука видати перше число! Видайте друге, третє, і щоб кожне з них не було щораз гірше! Бо ми тут вже чимало бачили незалежних журналів, які вже по двох-трьох числах кінчили своє животіння".

Не два і не три, але цілих дванайцять чисел "Нашого Життя" вийшло у цьому році, і з гордістю та признання для української жінки в Америці треба заявити, що при марнім животінню нашої еміграційної преси — це справжнє чудо!

Та не є воно ніяким чудом для цих, які давно здавали собі справу що у наших часах та обставинах ні жінці, ні жіночій організації без власного журналу не можливо обійтись. Бо й чому ж не малаб мати цієї потреби українська жінка, чому малаб вона обходитись без своєї власної газети, коли не може обійтись без неї американська жінка? Що більше — кожна краще зорганізована національна група в Америці має свою жіночу пресу, якої потреба від давна признана, як загально-громадянська. І тому цей ентузіазм, ця щира підтримка зі сторони української жінки, з якою стрінулося "Наше Життя" прямо від першого дня приходу на світ — це лиш доказ, що наше жіноцтво в Америці доросло до цього, щоб мати свою газету та рїшати про її вигляд і долю.

Вже у першому своєму році "Наше Життя" сповнило добру місію і завваги, що "ми інакше виглядалиб, якби почали були видавати свою жіночу газету пять чи десять літ цьому" — цілком не пересадні. Чимало наших дітей відчужилося за цей час, чимало матерей постарілося і вже не багато лишається їм часу для цього, щоб думати про самоосвіту, знання, цікавитись минулим Рідного Краю, чи теперішнім Нового Світу. Чимало проблем нашого еміграційного чи родинного життя повставало, пекло потребою обговорити їх у громадянстві та негайно розв'язати — і вмирили нерозв'язаними, бо не було місця, щоб їх видігнути та обговорити. Не було місця, де з "жіночого кута" можнаб було висвітлити їх, де жінці можнаб було звернути увагу громадянства на це, що є справи, які теж важні для нашого життя, хоч не є вони великою політикою, філософією, чи партійним політиканством.

Та хоч стратили десятку—дві літ, то всеж — ми ще багато можемо надолужити! Через свій власний жіночий часопис ми ще багато реформ та поліпшень можемо перевести у нашому родинному та громадянському життю. Ще неодну дитину можемо придержати при нашій українській мові та культурі, ще багато праці та запалу можемо викресати з цієї безінтересовної, готової до посвят та найбільш ідейної частини нашого

ЯЛИНКА

(Різдвяна легенда)

У святу ніч над Вєфлєємом яснїла зоря така велика та блискуча, якої дїсї ще не було на небї. Та спосеред людей бачили її лиш ті, у яких душа була чиста, безгрішна. Праведні мудрці з Далекого Сходу та убогі пастирі овечої отари були одиницями, що знали значіння цього великого дива. У блеску зорї, такому сильному, що його не видержували очі, вони читали велику, найбільшу новину, на яку чекав людський рід: що Боже Дитятко прийшло на світ, а з Ним правда, любов та мир людям доброї волї.

І в сторюну убогої стаєнки, над якою велика зоря завїсла у безруху, вслїд за мудрцями та пастирями бігли звірята, летїли птиці — усі сотворіння спїшили, щоб віддати поклїн Народженому Дитяти.

Не остали позаду теж і дерева. Горді пальми, стрункі кедрї, квітїстї магнолії прийшли найскорше до Вєфлєему і ставши рядом перед Ісусом клонили пишні листяні корони у підданчому поклонї.

За ними поспїшали дерева з далеких сторїн, відлеглих країв, холоднїшого пїдсоня. Прийшла вїльха, тсполя, береза, дуб — усі станули поруч побратимів теплого Полудня у нїмому захватї над Божим Дитятком. Але найдовшу найтяжчу дорогу до Вєфлєемського вертепу зробила ялинка. Прийшла остання з далекої, холодної Пївночі та рїштками сил протїскалася між конарями дерев, щоб глянути на Ісуса.

Та заметушилися дерева, побачивши її знеможену, бїдну. Деж такїй ставати перед обличчя Божого Сина! Деж обидати для Нього, коли у пишнїй громаді листяних поклонників малого Ісусика найдеться хтось такий вбогий та замедбаний з вигляду! І горді пальми, квітїстї магнолії та стрункі кедрї негайно обступили кругом закрили собою непрошенєго зайду з далекої Пївночі.

Принижена та змучена гнулася до землі мала ялинка. І здавалося, що око Божого Дитяти не догляне, не зверне уваги на цю бїдну деревину, яка найбільше труду, витерпїла, щоб дїстатися до Вєфлєему.

Та це лиш на землі слїдна рїзниця у тому, що сїдні де-

рева низькі — другї високї, одна пишнї — другї скромнї. З гори, з неба у цю Святу Ніч вони усі виглядали однакою. А небо засипане було зїрками, як пїском. Та кожна з них глядїла лиш у одно місце на землі: на бїдну стаєнку в Вєфлєемї, де на сїнї лежало Боже Дитятко, а ангели пїснями заколисували Його до сну. Звїрята тїснулися до ясел та теплим віддихом проганяли холод ночї від Ісуса, а дерева спїталися разом, щоб дати Йому охорону перед вїтрами.

І тоді зорї доглянули на долині малу ялинку, самїтну та забуту, що й надїю стратила дотїснутися до Ісуса. А знали вони добре, яку далеку, тяжку дорогу зробила деревина, щоб зложити поклїн Народженїй Дитинї. Жалко стало її зїркам на небї — золотим, сїблїстим, червсним, зеленим, синим, що у найпишнїйшїй краски та блески прибрали себе на цю Святу Ніч.

Пошепотїли щось між собою і — гурра! — наче ряснїй дощ злетїли на долину, на звїялі, змученї галузки ялинки. Кожну вїтку, кожну шпїлечку закрили комїрсовими блесками, а дерева, тварини та люди рвоступилися мовчки перед невидимим чудом.

І тоді Божа Дитина у рученята заплєскала та сїблїстим смїхом псвітала першу рїздвяну ялинку на землі.

К. О.

РІЗДВО

Свято біле, як сніг,
Невинно чисте, як діти.
Якби так кожний міг
Раз у рік з ними радіти!

Серед морозу дивне тепло,
По хатї подув іде як на весну.
Споминь золотить усе, що було,
Вечір моргає на зїрку небесну.

Навіть ті, що не вірять, їдуть до вікна,
Чи вже чудесної зїрки не видко?

Мрії та сніг, мов солодка мїна...
Серце тече на ялинку зелочену нитку.

Марїя Ч.

ЧАС ВІДНОВИТИ ВАШУ
ПЕРЕДПЛАТУ!

громадянства, якїй на імя українське жіноцтво.

Тому вперед у Новий Рік — з новими надїями та сильною вірою у добру, ідейну справу. Хай у цьому 1945 році "Наше Життя" ще глибоше вкорїниться, що ширше розростєся по нашїй еміграційнїй нивї. А до першої тисячки піонїрок-передплатниць, до рядів жертводавцїв та прихильникїв — хай долучиться кожна українська жінка, щоб вдержати та розвинути це, на що так довго ждала — свою жіночу газету.

Клявдія Олесницька.

В Навечеря Ювілею С У А

Двацять років існування Союзу Українок Америки, обходити-мемо цього 1945 року. І святкувати будемо у відділах це свято, так як нас стати. Як ми їх розвинули та працювали над цією організацією, в якій ми самі від літ господарюємо.

А може найдуться й такі що поминуть цей ювілей мовчанкою та байдужністю, бо поза заплавою місячної вкладки все інше було для них байдуже, бо ні працею ні добрим словом вони не причинилися до розвою своєї організації. Та надіємося що більшість буде інша.

Сягаючи пам'яттю в історію С У А побачимо різні події. Є багато радісних, але й невеселих є чимало.

Та в цім ювілейнім році, булоб краще для нас усіх забути лихо заподіяне самими членками й тими із зовні які хотіли підірвати, а то й знищити нашу організацію. Краще забути те лихо, щоб не витрачувати марне часу на сварки за те що вже минуло, а навпаки обернути його на конструктивну роботу, на нову розбудову С У А й ту ідею за яку він стояв непохитно двадцять років.

Тяжкі організаційні початки мав С У А. Наше жіноцтво приїздило за море не привчене до організаційної праці, застрашене новими обставинами, часто байдуже та прибите. Союз Українок старався всіма силами втягати його в свої ряди, хоч організаційна праця спочивала прямо на одиницях. До цього С У А мав усе чисто ідейні завдання й цілком правильно не міг обіцявати своїм членкам ніякого матеріального добра, щоб заохотити їх в ряди організації.

Та всеж—наше жіноцтво горнулося до праці, бо воно швидко переконалося що "на своїм господарстві" у своїй організації воно може розвинути на хосен власний та других.

Союз Українок давав жінці нагоду до самоосвіти, приучування її до громадянської роботи, організаційних метод, давав їй це все, без чого сучасна жінка не може назвати себе громадянкою.

Повставали відділи С У А по цілій Америці, творився сильний Союз Українок Канади, бо всюди на чужині у нашої жінки родилася така сама потреба не знидіти у темряві, а розвинути на добро власне, родини, народу. Ішли виступи жіноцтва, спершу скромні, потім щораз більше величаві. Ішли звязки з американськими жіночими організаціями, тісна співпраця з Союзом Українок в Краю, вистави мистецтва, збірки та врешті це, що таке важне в цьому американському морі, в якому так легко пропасти: звязки зі собою наших жінок з найдалших міст, громад, через розбудову Централі С У А, яка давала напрям ідейній праці та організаційного життя.

Українська національна ідея була завжди провідною в праці С У А. Не було зїзду, конвенції, віча чи іншої нагоди, де відділи не ухвалювалиб протестаційних резолюцій звернених проти окупантів України, де не голосилиб ідеї вільної, соборної України. Поміч краєви, грошові збірки на українській церковні й громадські установи в Америці, все те історія Союзу Українок Америки, якою не тільки ми Союзянки але й весь український загаль може гордитися й радіти.

Ми багато навчилися, а головно навличися цінити свою організацію й не піддаватися підшептам лихом настроєних людей, а в цей ювілейний рік зробім тверду постанову йти рука в руку за ідею С У А.

Дбаймо за свою жіночу самостійну українську організацію С У А, бо через неї можемо зробити дуже а дуже багато: поширити своє знання, придбати прикмети добрих характерних громадянок, задержати обряд і культуру нашу в наших хатах і між нашими родинами. Через свою організацію можемо сповнити важний обов'язок який тяжить тепер на нашому серці — допомога працідній українській землі.

Попираймо її морально і спішим теж з матеріальною допомогою для неї при кожній нагоді. Жертвенність нашого жіноцтва все була щедра, хай і цей Ювілейний Рік покаже матеріально що ми хочемо продовжати гарну, хосенну працю в Союзі Українок Америки, на славу українського роду й його потомків.

Олена Лотоцька, голова С У А.

ВІСТИ З ЦЕНТРАЛІ С У А

Адреси нових урядів треба негайно прислати до Централі. Зазначити теж на чіє ім'я, голови чи секретарки посылати "Наше Життя" для відділу. Кожний відділ дістає одно число "Нашого Життя" яке мусить бути переховане з іншими паперами відділу. Розуміється що його треба читати на зборах, особливо "Вісти з Централі" й реферат професора Чубатого, який подамо кожного місяця для освітньої діяльності.

УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ ЗОЛОТОЇ ЗІРКИ У ВИЯВІ СПОЧУТТЯ ВІД С. У. А.

МАТЕРІ ЗОЛОТОЇ ЗІРКИ

Пелагія Малиновська

жінка Михайла з роду Сахман, родилася в селі Підгайчики, повіт Перемишляни, Галичина. До Америки приїхала з роди-

чами в 12 році життя. Володимир і Галя діти.

Пелагія Малиновська, активна в громадській праці, членка тов. Дочок України, 42 відділ С У А, перша його секретарка. Є тепер першою заступницею голови 42 від. С У А, була теж іменована до мистецького комітету при Централі С У А.

Син Володимир був в армії від початку війни, при інженірським відділі. Згинув в Сайпен, 11 липня, 1944 року. Вічна йому пам'ять.

Панство Малиновські з дочкою Галею, живуть при 842 Н. Френклин стр., Філадельфія 23, Па.

За 42 відділ С У А: **Павлина Панамаренко**, голова; **Марія Григорєць**, писарка; **Анна Мишишин**, скарбничка.

ОКРУЖНА РАДА С. У. А.

В НЮ ЙОРКУ

бажає

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО

РОКУ

членкам С.У.А. і прихильникам
нашої організації

ДРАМАТИЧНИЙ КРУЖОК ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

у Філадельфії, Па.

бажає

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ДОБРОГО НОВОГО РОКУ

українським організаціям, товариствам, брацтвам і сестрицтвам Філадельфії і околиці

"У Вифлеємі диво над дива,
Там народився з чистої Діви
Міра Спаситель; Бог необнятий"

ЦЕНТРАЛІ Й УСІМ ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК
АМЕРИКИ, РЕДАКЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ"

бажають

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ДОЧКИ УКРАЇНИ, 42 ВІД. С У А У ФІЛАДЕЛФІ, ПА.

Спи Ісусе спи, спатоньки ходи

Я Тебе му колисати,
Пісоньками присипляти,
Люлі, серденько, люлі.

Спи Лелійко спи, головку склони

Та на рученьки Марії,
Бач, Вона Тебе леліє:
Люлі, серденько, люлі.

На кожних зборах збирайте на Ювілейний Дар С У А, і Пресовий Фонд.

Успіх праці у відділі, залежить дуже багато від урядничок, особливо як голова предложить справу. Тому треба щоб програма зборів була готова. Уряднички мають обговорити кожну справу між собою, щоб в програмі зборів не обминути нічого.

Організаційна поїздка Голови С У А буде продовжатися. Відділи де ще відвідин не було, будуть повідомлені листовно про час.

Про відновлення передплат, не будемо особисто окремо повідомляти, тому просимо щоб кожна передплатниця відновила її, та запобігла здержання висилки "Нашого Життя".

Why The Americans Of Ukrainian Descent Are Interested In Ukraine

By Marie S. Gambal

The world today is a small place and whatever happens in one corner of it affects the rest of it. It is no wonder then that, whereas the internationally minded in America once numbered the few who saw life and the human race as a whole, today these numbers are in the tens of millions. We are learning that a country, whether America, China, Azerbaijan or Ukraine, cannot live apart from the rest of the world.

And it is no wonder that many of us in America have some particular spot which because of emotional ties or because of our better knowledge of it has become more real, more vital than any other. An American of French descent wouldn't be very human if alongside of all the other news of the day he didn't ferret out the items that told him about the liberation of his country. The same goes for Americans of Greek, Italian, Lithuanian or any other national descent.

The Americans of Ukrainian descent, being no different from the rest of the human species, anxiously turn from their work, from their bond buying and War Relief, from those letters written by sons or brothers or husbands or friends in some far distant places, to wonder what is happening to the land from which they came and to its people.

The idea of a free, democratic, united Ukraine has in the course of the years become very much a part of their lives. From the days when they began arriving here, some fifty years ago, to this day of November 19, 1944, they have witnessed many phases in its development. They awaited a wise solution of the problem during the First World War. They saw the rise of the Ukrainian Republic. They pinned their faith to the beautiful garland of ideals, the fourteen points.

And they were disillusioned.

The war that was to have made the world safe for democracy, the war that was to have ended all wars, and the peace that was to bring about good will among men, failed. We are in the midst of another war, much more deadly and widespread than the first. And if we don't relish facile slogans about a war to end all wars, if we don't sing the hey-hey songs K-k-k-atie and Pack Up Your Troubles, I think this is due to our having become more thoughtful, more mature than we were during those days of the First World War. We realize to what deadly ends science can be applied. We know that if inventions in the military field go on improving another war might be the end of our civilization. We have learned that the world is not one or two nations, or the white race alone, or one or two continents. We know that there are numerous sore spots, from India to South America to Iran to China to Spain to Palestine, to name only a few, which if not taken into account during the years to come may become the centers of bloodshed. And so we talk about solutions to the problems, about the Atlantic Charter and about the Dumbarton Oaks proposals and about the use of force and about the meetings of the Big Three and the Big Four and the Big Five. For there

is no doubt in our minds that we shall win the war over Germany and Japan. We are wondering about the peace.

The map has already been redrawn in that corner of the globe about which we know a little more than the average American, and we are wondering how much stability there is in that new map, whether peace built on such a foundation can be just and lasting.

As the map appears today all of Ukraine with the exception of tiny Carpathian Ukraine, has gone into the making of a larger Union of Soviet Socialist Republics whose main-spring of action is Moscow. We are told that we should all rejoice at this because we are Americans and the USSR is our ally, because Ukraine is united, and anyway, there's nothing that we can do about it.

True, that the USSR, including Soviet Ukraine, is our ally. True, that the Soviet armies, including the Ukrainian armies, fought our common enemy with daring courage and drove them out of Ukraine. True, also, that a lie has been given to all those columnists, hot-off-the-press writers, who labeled the Ukrainians pro-Nazi. For the Ukrainian people, as many of us repeated over and over again, wanted none of the super-race, goosestepped way of life. They produced no quisling. True, also, that the USSR has become a very powerful ally.

But it is also true that no amount of glamorizing, white-washing, shush-shush propaganda and twisting of facts will change the basic fact that the Union of Soviet Socialist Republics is a totalitarian state, that it is a dictatorship. Those of us who do not think of "democracy" as a pretty word to be taken out at proper intervals, to be sneered at on the quiet, but a word that has deep, elemental meaning, cannot very well reconcile ourselves to the fable that what has happened in Ukraine is the beautiful ending to a tragic story.

As an American, a democratically minded (and not totalitarian minded) American, one who doesn't think that civil liberties, the right to speak and to write freely, to discuss and assemble and worship, are fine gloves to be put on by John and Mary Doe in New York or Kalamazoo, too fine to be worn by Ivan Horodenko and Maria Kozakevich in Kiev or L'viv; as an American who abhors the idea of censorship and concentration camps and aggressiveness, I don't see how I can be happy about Ukraine being united within a totalitarian state. When an editor writes that he really has nothing against Ukraine breaking away from Moscow, provided the people there want to break away, I wonder whether he's talking a solo with tongue in cheek or whether he's specifying both himself and his readers. For how can these people or any other people now coming under the rule of USSR dictatorship get an opportunity to express themselves? They can't talk about it. They can't write about it. They can't even gather as we are gathered here today within the confines of this small crowded space, to give expression to what they think

about the matter. They can't argue about it on the radio. Foreign correspondents can't ask them what they think about it because foreign correspondents are not free to go here and there as they are free to go about in our country. Even if those who think in terms of a democratic way of life, in terms of freedom and separation from Moscow, are mistaken, and the others, those who think in terms of Union with Moscow and unity of Ukraine (regardless), are right — even though we have no way of finding out about it because the people have no way of expressing themselves on the subject.

A few weeks ago we were in the midst of a heated political campaign. In the midst of war, we dragged through that election campaign two of our outstanding men, one of whom has already given many years of service to his country. We included even little Fala in the out and out skirmish, and we didn't pull punches — all because we wanted to find out whom the American people wanted at the head of their country during the next four years. Eight o'clock, nine and ten on that Tuesday night and none knew who would be our next President. And only when the will of the people was heard, when the votes came tumbling in by the hundreds of thousands and millions, were we able to go to sleep, if our candidate won, or to console ourselves that — well — maybe it was all for the best, after all (if our candidate lost).

It was a costly price to pay in times of war but not too costly to reassure ourselves that we were free men and free women.

And so when I'm told that I should rejoice because Western Ukraine is united with Eastern Ukraine under a totalitarian regime. I don't see how I can if I have faith in the people, as I have, if I believe in the dignity of the individual, as I do, and if I don't think that democracy is just a word to be tossed around at opportune moments.

There are many things that I'd rather hear about the country of my origin, Ukraine. I'd rather hear that there is some part of her where men and women are at this very moment organizing a democratic way of life. I'd rather hear that they are free to express themselves through their own choice of newspapers, through periodicals, through books. I'd rather hear that they are freely discussing the question — whether to remain within the USSR or to break away as a separate entity. I'd rather hear that there are Ukrainian Democrats and Liberals and Socialists and Nationalists — and yes, Communists, provided they too worked by the rule that civil liberties are the precious heritage of the human race at all times. I'd rather hear that foreign correspondents are allowed to go about freely, to ask questions, to send news uncensored. I'd rather hear that there are Ukrainian Town Hall meetings on the radio and Kiev University Round Table discussions, where two sides and three and four of a question can be heard. I'd rather hear that the Ukrainians

are not living any more in fear of reprisals, arrests, concentration camps because they dared differ from the way of life superimposed by Moscow.

Americans who never lived even in a semi-totalitarian state or in one that practices some of the totalitarian methods have no idea how stultifying such a life can be to a freedom loving soul. I recall visiting Western Ukraine about fifteen years ago. It was under Poland then. Poland was not a totalitarian state. But I recall the day when a group of us sat in a room talking about the USSR and Ukraine and Poland and America, and how suddenly somebody whispered:

"Shush-sh, somebody might hear us."

And I recall going to a little Jewish shop for my copy of the Ukrainian daily "Dilo," and how the shopkeeper waited until all the customers left, and how he then pulled a copy out of a hiding place and said:

"Confiscated copy!"

I recall walking with a friend one day down a street of L'viv and suddenly she pulled me by the sleeve and whispered:

"Those two men. They're going to get him after all. Poor boy!"

Innocent American abroad that I was, I asked:

"Who? Why?"

"The police. They're after one of the students. He is one of our youth leaders."

And I recall seeing a long line of young girls and boys waiting in the corridor of L'viv's prison chatting and laughing, no different from a group of our young people waiting to hear a crooner or to see a baseball game. Only they were waiting to see their friends in prison, put there because of their political activities.

Such were some of the methods in vogue in a country which was not considered totalitarian but which employed many of the tricks that a dictatorship uses in coercing its citizens to toe the line.

Yes, there are many things I'd rather hear about Ukraine than that she is united or that Krushchov or Manuilsky visited L'viv. On the contrary, I'm afraid about all those indiscriminate glib, ready-made labels — pro-Nazis, fascists, traitors to the Soviet fatherland, Petlurivtsy — pouring forth from Ukraine united as they poured forth from Ukraine divided. I don't like it because I know that there, but for the grace of God, go I who has no liking for any type of totalitarianism, be it of the German brand, the Japanese, the Soviet Communist, Italian or whatnot.

Since the world is becoming smaller each year I don't see how we can keep it one part free and another enslaved. I'm afraid I don't see how choosing our leaders freely in our own country is most admirable, but not so admirable in the USSR. If the right to choose my own newspaper from the stands, be it the New York Times or the Daily Worker, is all right in New York, why shouldn't it be advisable that the Ukrainians over there have the same privilege, to choose their equivalents in Kiev,

(Continued on page 10)

Проф. Микола Чубатий

Картини Минулого України

Україна прастарих завмерлих часів

Нині нема ще української держави, український нарід не є ще повноправною нацією в сімї народів, а мимо того Україна та український нарід існують як окрема національна збірнота. На ніщо йдуть старання завойовників України від соток літ зместн український нарід з лиця землі, його винародовити. Український нарід показався відпорним на чужі культурні впливи, а чужинцькі кольоністи насилані в Україну не то нікого тут не винародовлюють, навпаки, самі розпливаються в українським морі. Не грізна для українського народу під чужим володінням чужа культура, грізне тільки фізичне винищення та виселення Українців з рідної землі. Омине цього нещастя український нарід, так його майбутнє забезпечене; він дійде до свого національного ідеалу, стане напевно державною нацією.

Де джерело тої національної тугости Українців? Воно укрите в старій та багатій культурі українського народу, що має за собою кілька тисяч літ. Саме пізнати це минуле України є ціллю оцих статей на тему: "Картини Минулого України".

Земля наших предків

Земля все має рішальний вплив на сторію кожного народу. Характер української землі в окремий спосіб впливав на долю українського народу від непамятних часів аж по нинішний день. Український нарід поселився на найкращім муску європейського суходолу величиною півтора разів так великим як Франція чи Німеччина, дебетю біля 300 тисяч квадратних миль. В порівнанні а американськими стейтами, то Україна це простір так великий як 14 північно-східних американських стейтів від Атлантийського океану на сході по стейт Огайо на заході, від стейту Мейн та від границь Канади на півночі до стейт Вирджинія включно на полудні.

Земля України це найвроджайніший чорнозем в Європі, самаж країна обдарована багатствами вугля, валіза, мангану, нафти, ртуті (живого срібла), соли та других мінералів. Ріки України криють в собі величезну енергію, що її можна перемінити на силу електричності. Україна положена на пограниччі передної Азії, та лежить на найкоротшій шляху до Індії із західної Європи. Вона притикає до Чорного Моря,

звідки вже легке получення до важного світового морського шляху, що йде Середземним морем та Суезьким каналом.

Підсоння України здорове та миле. Не даром чужинці, часто порівнюють Україну із соняшною Геллядою, країною найвищої духової культури. Підсоння робить з Українця людину веселої та погідної вдачі, життєрадісну та обдаровану мистецькими спосібностями.

Всі ці досконалі прикмети української землі стали одначе нещастям для її дітей. Від соток літ кожен сильний завойовник, сусід він чи дальший, прямує до опанування тої багатой країни. Україна рівно добре манила колись вождя Гунів Аттилю, чи татарського хана Батія, як і нині манить Сталина чи Гітлера. Тому то так часто в історії ця соняшна країна сідала попелом серед воєнної руїни, її мешканці поголовно вигибали та діставалися під володіння якогось міжнародного хижака.

Предки наших предків

Расово чистих народів на світі небогато, зокрема малоїх в Європі. Так само й український нарід має багато домішок ріжних народів, що пересувалися через східну Європу. Всеж таки наукові досліди над фізичною будовою Українців виказують, що серед Українців переважає тип людей широкоголовців, противно, як у Москалів, які є засадничо довгоголовцями. Українці в більшости бунети, Росіяни рижі та ясноволосі.

Порівнання будови тіл теперішніх Українців з будовою кістяків найстарших мешканців України зперед більше ніж 4,000 літ, переконує нас, що одні та другі це люди тої самої раси. Іншими словами, Українці живуть на своїй землі вже більше ніж 4,000 літ. Гроби тих предків наших предків находять археольоги в ріжних околицях України на схід та на захід від Дніпра. Того роду могили відкопали перший раз в Трипіллі на Київщині. Могили людей тої самої раси ведуть нас з одного боку через гори Кавказ до передної Азії, з другого боку через балканський півострів та через Малу Азію, до Мезопотамії та Ірану, країн найстаршої культури на світі. Звідтам з Мезопотамії та Ірану ввійшли наші українські прапрудки.

Принесли вони зі собою вже розвинену рільничу цивілізацію та оригінальний громадський лад, так званий матрияр-

хат. Не мущина, але жінка-мати була головою родини та роду. Ці дві прикмети, рільнича цивілізація та виїмкове становище жінки находять свій відгомін у найстарших звичаях, піснях та колядках українського народу.

"Жінка тримає три угли хати, мущина четвертий" — говорить народня філософія в пословиці. Жінка ніколи в Україні не була невільницею, як у других народів тих старих часів. В найстаршій праві українського народу в "Руській Правді" жінка це рівноправна громадянка.

Жіночі елементи видні у цілій психіці Українця, в його добрих та в лихих прикметах. Українець все бере більше чутево як розумово; він великий індивідуаліст аж до впертости включно. З другого боку у нього мистецькі епосібности; він любить щіле своє життя прикрашати. Український простодуїн, незіпсутий міською цивілізацією, є церемонний, дуже чемний та ніжний в поведенні. Він замилюваний в обрядовости при всіх обставинах свого життя — в часі свят, весілля чи похорону.

Громадський лад прастарої України вже в заранні історичних часів характеризує людяність, м'яккість та природні схлонности до демократії. В старій Україні наприклад не було кари смерти, тоді коли в других народів кара смерти була за зглядно дрібні провпни. В Україні панувала толеранція для переконань противника та нахил вої справи розбирати на громадській раді.

Всі ці прикмети зовсім чужі Росіянам, які походять з іншого зовсім расового типу людей, уральсько-алтайських ловців з абсолютним ватажком у проводі над комуністичною громадою. Зближені до себе славянські мови Українців та Росіян, це продукт зовсім свіжий, не старший як тисячу літ, натоміць психікою це два окремі протилежні типи народів.

Культуру тих прапрудків Українців відкрили перший раз в Трипіллі на Україні, тому теж цю культуру первісних Українців називають в науці трипільською культурою а тих праукраїнців Трипільцями. Вона то стала першою верствою української культури, а Трипільці основою українського народу. Кілька соток літ пізніше з Ірану примандрували в Україну Індо-європейці, що заселили цілу Європу. Вони змішалися з Трипільцями, які мову Індо-європейців стали міша-

ти зі своєю і в той спосіб стала формуватися мова українська та других народів в більшій чи меншій мірі змішаних з Індо-європейцями.

Індо-європейці культурно стояли куди нижче від Трипільців, одначе були більше войовничі і цю прикмету присвоїли собі від них праукраїнці.

На возі та під возом праісторії

Не тільки в історичних часах український нарід раз був у своїй могутности та іхав триюмфально на возі історії, то знов був під колесами історичного поїзду, як ось тепер. Таке саме було і продовж тисячів старих завмерлих часів перед початком української історії. Набривши войовничости від Індо-германців, українські прапрудки побудували сильні укріплення, вали та оборонні замки та стали самі господарями на власній землі. Нерідко приходилося їм важко боротися за самостійне життя, й то не все в успіхом. Тому нерідко на цілі століття це культурне рільниче населення України діставалося під владу азійських Скитів, Сарматів, а пізніше Готів, Гунів, та других кочовиків з Азії. Сусідні історики не зорієнтовані добре у верствах відбитого населення та завойовників сам край називають Скитією, Сарматією, то знов Готією чи ще як. На ділі населення все було те саме, тільки що над ним панувала тонка верства завойовників, що скоро винародовлювалася.

Величезний вплив на культуру тих старих Українців мали полудневі сусіди Греки та західні Готи. Греки вже 600 літ перед Христом закладають свої оселі на українських берегах Чорного Моря та мали теж вплив на культуру мешканців України. Греки виробили в Українців почуття краси та мистецького смаку. Від них, по думці дослідників, походить українська народня ноша та українські вишивки.

Від Готів, що прийшли в Україну із сходу в третім столітті після Христа, Українці переняли громадський патріархальний лад, що його вже стрічаємо на початку української історії. Жінка стратила своє передове місце в родині, але зберегла рівнорядність. Готів з України прогнали Гуни, які заключили з Українцями умову приязни а саме повандрували на завойовання Європи. Це дало українським предкам спосібність приступити до бу-

(Продовження на Стороні 6-ій)

Іван Годяк — Фільмовий Артист

Мала Україна великих театральних артистів — артистів світової слави: Марка Кропивницького, Миколу Садовського, Марію Заньковецьку, Олександра Мишугу, Леся Курбаса та інших. Має і тепер. Ба, що більше, навіть вже й українська імміграція в Злучених Державах видала великого театрального артиста — Івана Годяка, що виступив вже в кількох голлівудських мовних фільмах.

Іван Годяк — це вже продукт чисто українсько-американський. Його батьки: Василь і Ганна Годяк, обидвоє з села Грушатичі, в перемишльському повіті. Приїхали до Америки в 1912 р. Осіли в Пенсильванії, в місті Питсбург. Там і вродився їм перший син — Іван 16 квітня, 1914. Згодом Годяки перенеслися до міста Детройту — до дільниці Гемпремк. Отам то й виростав та вбивався в силу Іван Годяк.

Щасливий був Іван тим, що привели його на світ розумні й талановиті батьки. Василь Годяк брав дуже живу участь в житті української колонії в Гемпремку. Мав славу доброго сценічного актора. Такі самі здібности проявив і його син Іван вже зарані. Ходив Іван до Рідної Школи та вчився рідної мови. А коли раз йому дали роллю в дитячому представленні „Сирітка“, то він вперше відчув у собі іскру амбіції стати актором-артистом. І відтоді вже ніколи не переставав мріяти про свій ідеал.

Скінчивши середню школу („гай скул“) у 1930 році, перед Іваном відчинилися двері університету, бо ж отримав і навіть стипендію („скалершип“) до Вестерн Юніверситі. Мав там спеціалізуватися в драмі. Та ба! Був тоді батько його в такім тяжкім економічнім положенні, бо саме тоді почалася велика економічна криза в Америці, що Іван не смів і мріяти про університет. Треба було шукати зарібку на прожиток.

Бачив раз на місцевій сцені Івана Годяка стейтовий губернатор Брокер. Хотів допомогти здібному хлопцеві. Приобіщав відкрити йому вступ до най-

Іван Годяк фільмовий артист

славнішої американської військової школи — до Вест Пойнту. Та Іван тоді завагався. Мабуть бувби з нього вийшов і добрий та взірцевий офіцер. Ну, та Івана манила до себе сцена. Іван Годяк хотів за всяку ціну стати театральним артистом.

У 1933 році директор Шевролет Мотор Компанії в Детройті дав Іванові таке заняття в канцелярії, щоб Іван міг інтересуватися й драмою. Виступав тоді Іван Годяк час від часу на радіових програмах безплатно спершу, а згодом за мале винагородження. І так відзначився Іван своїми театральними виступами через радіо, що добрі люди порадили йому зовсім віддатися драматичному мистецтву. Уже в 1938 році бачимо Івана Годяка сталим актором радіовим в Шикагу, при радіовій стації WMAQ. А там він ще більше уваги на себе звернув. Відзначився він особливо тим, що дуже вдало зробив сценічну перерібку відомого американського картуну А. Каппа „Ли-

Ебнер“ Це підготувало йому ґрунт на сцені до Голлівуду. І вже в 1942 році Івана Годяка фільмова фірма Метро-Голдвін енд Мейерс запросила до участі в фільмі „Стренджер ін Таун“ (Чужинець у місті). І тоді вперше Іван Годяк так почувався, як риба у воді. Попав саме туди, де могли повно розвинутися його драматичні здібности. От тоді то Іван, наче орел, вповні почав розгортати свої акторські крила.

У першій мовній фільмі Іван Годяк так відзначився, що йому запропоновано брати участь у фільмі „Ай дід іт“ (То я такюго наробив). Той виступ здобув йому ще ширший розголос. Театральна публіка поставилася до нього прихильно. І вслід за тим бачимо Іванів розмашистий виступ у третій фільмі — „Сонг оф Рошя“ (Пісня Росії). А вже в четвертій фільмі — „Лайф Бовт“ (Рятунковий Човен) бачимо Івана Годяка у головній ролі. Показався Іван Годяк незрівняним сценічним любов-

ником. Головну роллю грає Іван Годяк і в „Меридж із Ей Прайвет Ейфер“ (То є особиста собі справа подружжя життя). І так Іван Годяк крок за кроком почав підноситися на висоти фільмового мистецтва.

Люди вже привикли глядіти на артистів, як на осіб з надзвичайними, і часом дивачними, приметами. То правда, що Іван Годяк має надзвичайні примети — надзвичайні має здібности й охоту до праці. Та Іван один з тих артистів, що завжди поводяться і гідно і чесно. Як вдячний син, дбає він і про своїх батьків. В літі 1944 року спровадив він свого батька і маму до Голлівуду і там він живе з ними. Батько тепер має дійсну причину гордитися своїм талановитим сином. Взяв він на себе обов'язок переписки для Івана, бо, як відомо, фільмові артисти отримують тисячі листів від своїх обожателів. (Хто би хотів написати листа признання Іванові Годякові, може писати на адресу його батька по українськи:

Mr. Wasyl Hodiak, 2236 Linnington Ave., Los Angeles 25, California.

або до самого Івана:

Mr. John Hodiak, Metro-Goldwyn & Myers Studio, Culver City, Calif.

Що більше Іван отримує листів признання, то тим ліпше для нього. Це вказує, який він популярний в очах публіки. Іван Годяк, як і всі інші фільмові артисти, розсилає, на бажання, знімки з себе. Може Вам прислати із своїм українським підписом.

Іван Годяк не тільки гордиться своїм походженням але й добре знає українську мову і говорить по українськи, де тільки потрібно. Що більше, він не соромиться свого прізвища. Не легко йому було своїх роботодавців призвичаїти до вимови свого українського прізвища, та всеж таки згодом навчив їх. І тепер вже його імя стало й славним. І легко те імя вимовляють тепер і такі американські панночки, що ніколи й не чули української мови.

(„Новий Шлях“, Канада)

КАРТИНИ МИНУЛОГО УКРАЇНИ

(Продовження зі Сторони 5-ої)

дови власної держави, якої частки припадають десь на семере століття після Христа.

Сусідні прецько-византійські писателі тих мешканців називають Антами. Про тих Антів грецький історик Прокопій пише, що Анти, це наряд дуже

войовничий та талановитий, однак Анти дуже незгідливі між собою. Колиб вони мали між собою згоду, то завоювалиб і византійське царство, а так самі є в підданстві сусідів. Таке писав про Українців грецький історик 1,300 літ тому, які це слова важкі і для нинішних Українців.

Після кількох тисяч літ передісторичного життя, серед

завмерлих прастарих часів, що їх нам вияснюють тільки викопалища з пробів, прийшли часи української історії, що значаються повстанням першої старо-української кийвської держави на початку дев'ятого століття. (Дальше буде).

НОВАЯ РАДІСТЬ СТАЛА

Нова радість стала, яка не бу-

вала:

Над вертепом звізда ясна світло возсіяла.

Де Христос родився, з Диви воплотився,

2. Як человек пеленами убогого повився.

Ангели співають, славу восликають,

2. На небеси і на земля покій возгласяють.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

Бруклін, Н. Й., Відділ 21 СВА
Відвідини Голови СВА і річні збори

В неділю, 17. грудня, відділ 21. СВА в Брукліні, витав у себе п-ню Олену Лотоцьку, голову нашої організації.

Збори відкрила молитвою п-ні Анна Бодак, голова 21. відділу, і у вступній промові зазначила, що після організаційних нарад і реферату гості, будуть теж річні збори й вибір нового уряду на 1945 рік, а опісля спільна постина.

В одногодинній рефераті, п-ні Лотоцька торкнула кожної ділянки СВА., вказуючи на його здобутки й недомагання, та подала плян конструктивної праці на будуче.

Особливо підчеркнула важність приязности членок на зборах, любов між членками, згоду в уряді, та активну співпрацю відділу з промадою. Закликала теж до жертвенности на українській церковній й світській установах, та американській акції А.Ч.Х., Вор Фонд і закупно бондів, та про "Наше Життя", одинокий, самостійний жіночий часопис, який має сповнитися важке завдання не тільки в жіночих кругах, але й в громадському житті Українців Америки й Канади.

На кінець погратувала членками відділу 21. і вложила подяку за їх совісну працю, що поставили 21. відділ на перше місце в передплатах "Нашого Життя". Після дискусії почалися річні збори.

Звіти виказали, що в 1944. товариство уладило три підприємства: Запустна забава, День Батька і представлення "Відають дочку за нелюб", з яких прийшло \$538.54 чистого доходу. Членська вкладка \$148.50.

Товариство жертвувало на такі цілі: Український Народний Дім в Брукліні, \$55.00; Пресовий фонд "Нашого Життя" \$54.00; Вкладка до Централі СВА \$10.00; організаційний фонд \$10.00; привіт для "Н. Ж." \$10.00; на Вищу Школу у Стенфорді \$10.00; ювілей Владики Кир Константина \$10.00; для Владики Кир Амвровія \$10.00; на Сироти у Філадельфії \$10.00; на Дім Старців \$10.00; на місцеву парохіальну школу \$10.00; Великодний дар для церкви \$5.00; до Окружної Ради СВА в Нью Йорку \$11.25; до Бруклінської Центральної Ради \$12.00; Американський Червоний Хрест \$25.00 з каси, від членок \$77.50; Вор Фонд від членок \$78.00; Українська Культурна радіо-

програма \$22.00; від членок \$30.00; Український Американський Допомоговий Комітет \$50.00; Вор Бонд, дарунок для секретарки \$18.75; Служба Бога і цвіти для помершої членки \$14.00; куплено 30 ювілейних книжок СВА.

До уряду на 1945 рік ввійшли: Катерина Баран, голова; Софія Дацишин, заст.; Ксенія Дика, фінанс. секр.; Анастасія Глушко, касієрка; Контроль: Анастасія Папуг, Тетяна Мудрик, Агафія Вітик.

При кінці зборів подано дарунки урядничкам, як дар вдячності за їхню працю, від членок відділу, як теж цвіти для п-ні Лотоцької.

Підчас гостини, яку приладили самі членки, п-ні А. Бодак закликала до збірки на Пресовий Фонд "Нашого Життя", яка принесла \$41.45.

Новому і старому урядові і голові СВА відспівали "Многая Літа", а після гарно проведеної забави всі розкодилися домів з твердою постановою працювати далше в Союзі Українок Америки на славу українському народові тут і за океаном.

Членка 21. відділу СВА.

* * *

Балтимор, Мд.

Відділ 59 СВА в Балтимор, Мд., мав вдруге нагоду витати в себе Голову СВА п-ню Олену Лотоцьку, яка у нас гостила вже у 1941 році, коли наш відділ уряджував Українську виставу у Вай Дობлю Сі Ей.

Тепер, коли ми почули, що Голова у цьому році відвідує відділи СВА і прибуде до нас, ми дуже зраділи та нетерпеливо очікували щого дня.

Наш відділ, хоч ще досить молодий, однак не стоїть позаду інших. Бере участь у всіх ділянках громадського життя та зеднує собі признання і пошану.

Наш відділ став членом Українського Американського Допомогового Комітету і кілька членок спомогаючими членами, як також наші дві членки з уряду є в місцевім комітеті у співпраці з головним Українським Конгресовим Комітетом. Ми дали рівнож делегатку на Український Конгрес, а своїми жертвами спомогаємо різні наші інституції.

Наш відділ працює у акції продажі воєнних бондів, для Американського Червоного Хреста, Вор Фонд і т. д.

Наш відділ завів у себе спосіб складання жертв на Допомоговий Фонд України, при місячних вкладках членок.

Взагалі наш відділ СВА при-

чинився у великій мірі до піднесення і оживлення нашої громади.

Рівнож піддержуємо "Наше Життя", вібрано кільканайцять передплат та закуплено гарне число ювілейних книжок СВА.

На відчиг Голови СВА, яка прибула до Балтимор, прийшло поважне число жіноцтва, яке завжди й у всіх ділянках громадського життя перевищує мушцин, а головню тепер, від коли СВА існує.

Мушцини, які прийшли на відчиг, це були майже всі мужі наших члениць, що радіють розвоєм СВА і йому помагають. Є у нас і такі в громаді, що на словах або і жертвою деколи помогли. Але опісля хвалились цим і витоминали нам при кожній нагоді, а то й починали тихцем розбивати СВА, коли ми не йшли їм під руку.

Та щастя, що ми влору спостереглися і цьому заіобігли.

Свято наше отворила молитвою голова нашого відділу п-ні Юлія Маньоська, та сказала вступне слово і представила голову СВА п-ню Олену Лотоцьку.

П-ні Олена Лотоцька вголосила дуже гарний, поучаючий та змістовний, цілогодичний реферат, якого приязні слухали з великою увагою та заінтересуванням.

Вона своїм добрим і щирим словом, як рідна мати, так і полонила серця всіх слухачів, які бажалиб були ще довго слухати такої бесідниці, колиб не обмежений час. Бо цього самого вечора мав ще відбутися концерт нашого артиста-скрипака п. Романа Придаткевича.

По рефераті Голови секретарка відділу Анна Чорній подякувавши п-ні Лотоцькій, піднесла їй вітальні у праці для СВА від початків засновання організації по сьогодні. Всі приязні щирими оплесками потвердили це признання і подяку. І з цієї саме нагоди на заклик вище згаданої секретарки приязні зложили ювілейний дар в сумі \$38.00 для СВА на його дальшу успішну працю.

Після збірки попрошено до слова Всч. о. пароха Маньоського, який даючи признання СВА, сказав, що як те сонце, що в природі все оживляє, так СВА оживляє наше жіноцтво та просвічує.

В міжчасі забрала слово пишуча ці стрічки та в коротці вимінила деякі важніші заслуги СВА в громадській праці у різних ділянках. Візвала членок, щоб дальше в згоді

любові працювали для нашої прибораної батьківщини Америки та України.

Рівнож заохочувала не-членок ставати в ряди СВА.

Кіньреве слово сказала п-ні Юлія Маньоська та подякувала ще від себе і всіх членок СВА Голові за так гарно виклошешений реферат.

Українським гимном закінчено свято.

Підчас постини чаєм і українським печивом, яке приготували самі членки з нагоди приїзду Голови, були наради Голови зі самими членками. Час скоро проминув, а цей милий і гарний вечір залишиться на довго в пам'яті наших членок і взагалі всіх приязних.

Анна Чорній

* * *

Бруклін, Н. Й.

Дня 22. жовтня 1944. відділ 21. СВА в Брукліні улади з представлення з українського життя під назвою "Як віддають доньку за нелюб". Штуку відіграли самі членки СВА і їх чоловіки під провідом Анни Бодак. Підготовка представлення забрала досить часу і праці, але подобалася дуже, бо сцени були наче живцем взяті з життя на Україні, а всі артисти грали дуже добре.

Гостей було так багато, що шцерьт виповнили простору салю Народного Дому, а велике число теж мусіло вернути домів не діставши до салю. Прибуло теж поважне число гостей інших народностей, які дуже цікавилися штукою.

Успіх вистави був великий, бо побіч вдоволення приніс теж поважну суму до каси відділу. Тому на найближчих зборах відділу, дня 12. листопада ухвалено, щоб відділ став членом Українського Допомогового Комітету, висилаючи 10 дол. вкладки, а 40 дол., як жертву. Також на цих зборах членки зложили \$29.50 на Нешенел Вор Фанд, а 10 дол. доложено з відділової каси.

Згадати теж треба, що наш відділ постійно зростає, і майже кожного місяця прибувають нові членки. Дай Боже, щоб і на дальше йшла праця так успішно в згоді!

А. Б.

З НАГОДИ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО і НОВОГО РОКУ

зсилаємо сердечні бажання всім приятелям і знайомим
МИХАЙЛО і АННА СИВУЛЯК

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

Як спечи половину індика

У святячому сезоні цього року, значить від Різдва через січень, лиш індіки від 20 — 28 фунтів дістануться цивільному населенні. А до цього буде їх менше як минулого року, тому треба числитися з цим, що як комусь дуже захочеться мати індіка на свята — буде мусів поділитися ним з кимось другим ще в склепі.

Беручи ще під увагу вже від кількох місяців випробовувано різні методи, як спечи половину індика. Інститут Домашнього Господарства при Колумбійському Університеті дійшов до дуже добрих вислідів і подав припис до загального відомо, щоб кожна господиня могла з нього користаги.

Вимити та висушену половину індика покласти на стільничці отвором на верх. Зробити начинку з сухої, намоченої в мюлотці булки, посиченої печінки, зеленої петрушки, розбитого яйця, соли та перцю. Наповнити щільно цілий отвір. Кусень чистого брунатного паперу добре намочити у якій-небудь ростивній оліві і цею самою олівою добре натерти щільного індика. Прикрити цим папером начинку та щільно обв'язати шнурком.

Так приготоване м'ясо вложити до великої брунатної торби з паперу, теж змоченої олівою. Отвір в торбі ущільнити звинувши. Вложити індіка в ринку, начинкою до споду. Поливати м'яса не треба.

Печи на вільному вогні (300 степенів Фаренгайта) числячи по 25 минут на фунт. Краяти таку спечену половину індика так, як кожину печеню: на попередні шматки.

Навіть на полумиску такий одностопий індік буде добре і апетитно виглядати, коли обложити його кругом зеленою

петрушкою, редьковою, чи вареною яриною.

Червона капуста

На ярину до індика дуже смакує червона капуста, варена з яблуками. Головку капусту поділити на чотири часті і викроївши качан дрібно поштакувати. Поштакованої капусту має бути біля трох пайнтів. Покрияти тонко 2 зелені яблука. Три ложки товщу розігріти, на горячий вкинути капусту, яблука, сіль, перець до смаку, і усе залити киплячою водою, щоб закрила. Варити аж змякне. Дати дві ложки брунатного цукру, три ложки оцту, посичати двома ложками муки і поварити ще десять минут.

Кутя

1 фунт пшениці, пів фунта сивого маку, переціджений мід.

Пшеницю добре вимити та через ній намочити у воді, щоб прикрила пшеницю. Наступного рана перецідити і дати до великого горщика, щоб пшеницю можна було прикрити трома квартами води і варити на легкому вогні через 3 години. Мак попарити горячою водою і відцідивши його, перемолоти як надрібніше на машинці від м'яса, або як є макітра та макогін, так ще краще мак можна розтерти.

Коли кутя готова до подавання до столу, змішати пшеницю (зварену) з маком і засолодити перецідженим медом (до смаку). Верхом посичати родзинками, сіканими волоскими оріхами, лісковими чи міддалами. Кутю (без меду і маку) можна переховувати у холодільні. Не змішувати пшеницю, мак і мід більше як треба, бо пшениця сквасніє бірзо, наколи є вже змішана з медом.

Там за горою, за високою
Там дзвін дзвонить голосенько
Там си Івасю церковцю ставить
А дзвін дзвонить голосенько.

“Славім витаймо Христа малого
І просім щиро в серця покорі,
Щоб спас Україну з рабства неволі
Післав їй щастя і дав їй долі”.

бажаємо:

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ПРИЯТЕЛЯМ І ПОКУПЦЯМ
ІВАН І ПАВЛИНА ПАНАМАРЕНКО
Властители Purity Bottling Works

ОКРУЖНА РАДА С.У.А. В ФИЛАДЕЛФИИ

бажає

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ЧЛЕНКАМ С.У.А. І ПРИХИЛЬНИКАМ
НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

ЩИРИ БАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ПОЛОВНИЙ УПРАВІ С.У.А. І ВСІМ ЧЛЕНКАМ С.У.А.
пересилає
ТОВ. О. БАСАРАБ, 46 ВІДД. С.У.А., У ФИЛАДЕЛФИИ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

бажання

ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

БОІМ УРЯДНИЧКАМ І ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК
ВІДДІЛ 2 В ЧЕСТЕР, ПА. ПЕРЕДАЄ

УРЯД ЗА 1944 РІК:

К. МИСТУРАК, голова

П. ПЕЦЮХ, секретарка А. ГАЧАК, касієрка

ЯК ДОБИРАТИ ДЕННУ ПОЖИВУ

Молоко, яйця, ярина та овочі, це пожива, якої правильно кожної днини потребує наш організм. Це так звана “захоронюча пожива”, значить така, що без неї людське тіло не може і піддається недугам.

Кожної днини треба достарчити нашому організмови таку кількість захоронючої поживи:

1. **Молоко:** одну кварту для дитини, одну пайнту для дорослої людини, як напій, або у страві — зупах, молочних стравах, сирі і т. д.

2. **Овочі:** два роди денио, з цього одним мусить бути помаранча, грейпфрут або помідоровий сок. Овочі свіжі, сухі, варені або тушковані.

3. **Ярини:** два або більше родів, побіч бараболі. Одна ярина варена, — друга сира, як салапа.

4. **Протеїни:** эн. м'ясо, риба, дріб, один раз у день. Мож їх заступити сиром, яйцями, молочною стравою.

5. **Яйця:** для кожної дитини одно яйце у день, для дорослих два-три на тиждень.

6. **Масло:** одна-дві ложки денно на особу.

7. **Цукор і інші товщі:** не більше, як треба страві до смаку.

8. **Хліб і каші:** принайменше що другої днини повнозернистий хліб, вживати до кожної страви.

ГОЛОСИ ЧИТАЧОК

Часопис “Наше Життя” дуже добрий і потрібний українській жінці, як хворому лік.

Кожна стаття й допис цікаві й повчачі, особливо мені подобалась редакційна стаття про задержання традиції Різдяних свят і подані переписи як можна їх в Америці легко уладити, навіть для жінки, що має дуже мало часу.

Коли ми ванехаємо свої традиції й переберемо чужі, то з часом і свій наряд стане чужий.

Хоч “Наше Життя” розміром не велике, то змістом дуже багате, і повинно бути в руках кожної української жінки.

Допис п-ні С. Ковбасюк, з Нью Йорку, дуже на часі, бо справді передплата “Нашого Життя” як Різдяний дарунок, є довгою тривалою пам'яткою.

Остаюся з пошаною й бажанням ще кращого успіху.

Анна Велика

Трентон, Н. Дж.

Нова рубрика про працю Союзу Українок Канади, подана в 12. числі “Нашого Життя”, як теж ціле те число дуже сподобалося усім в Детройті. Вісти з Канади дуже цікаві й конструктивні, дають нам і тему й матеріал до праці, приносять стислий зв'яз між українським жіноцтвом Америки й Канади.

Детройт, Міч. Марія-Сена

Канадійські Українки При Праці

Головний та провісціональні зїзди СУК

Головний Зїзд Союзу Українок Канади відбувся в днях 23, 24 і 25. грудня у Вінніпегу. Реферати, виголошені на зїзді обіймали такі теми: Потреб. організації тепер і на будуче, Видавання народно-виховної літератури, Комітет Українок Канади, Воєнна робота, Комітет мистецтва і поле його праці, Ідеї старших у практиці молодших.

У наступних днях після Головного Зїзду СУК відбулися зїзди провісціональні у Саскатуні та Едмонтоні, у яких програму, побіч формальних організаційних справ входив ряд рефератів на актуальні теми.

Членки СУК посилають Різдвяні дарунки

Посланнякі відділи СУК, як теж Центральні СУА вислали у цьому різдвяному сезоні велике число подарунків для Союзу Українських Канадійських Вояків. З Кантини в Лондоні приходить багато листів з подякою на доказ цього, як горяче оцінюють наші вояки цей благородний вчинок українських жінок та дівчат.

Окружний Зїзд Відділів СУК в Йорктоні

В Йорктоні, Саск. відбувся при численній участі делегаток та гостей Окружний Зїзд, який почався богослуженням та спільним обідом у Народнім Домі. Народи велися у міській будівлі "Ліджіон Галл", під проводом президії, у якій склад увійшли: п-ні Когуська, п-ні Ключевич, о. Керницький, л. Стечишин і п. Сарник.

На зїзді виголошено багато промов та рефератів, як наприклад на тему "Скріплення і поширення відділів СУК" п-ні Ключевич, "Доля поступового жіноцтва в життю народу" п. Сирники, "Польща і Україна" л. Стечишина, та глосви СУК п-ні Когуської про актуальні організаційні справи.

Поворот з організаційної обїздки

Голова СУК, п-ні Н. Когуська вернулася із обїздки відділів

у Саскачевані, відвідавши 33 місцевости. Цікавими враженнями з обїздки відділів ділиться п-ні Когуська з читачками на сторінці СУК в "Українським Голосі".

Зорганізовано Комітет Українок Канади

Започаткована кілька місяців щому спроба обєднання усіх жіночих товариств Канади для виконання спільних завдань — увінчалася успіхом. У зорганізований **Комітет Українок Канади** увійшли такі організації: Союз Українок Канади, Ліга Українських Католицьких Жінок, Організація Українок Канади і Жіноча Секція Союзу Гетьманців Державників.

Комітет Українок Канади входить як жіноча секція до Конгресу Українців Канади (КУК). Обєднання переведено для трох ділянок праці: скріплення воєнних зусиль Канади, допомоги Рідному Краєви і для опіки над Союзом Українських Канадійських Вояків — зокрема над Кантиною в Лондоні. Головою Комітету Українок Канади є п-ні М. Дима.

ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР С.У.А.

Марія Телятник 1 дол., Стефанія Грицишин 2 дол., Магда Шевчук 1.50 дол., Ангела Банах 1 дол.

Відділ 42, СУА, Філадельфія, Па.: Олена Лотоцька 15 дол., Марія Ватраль 2 дол.

По 1 дол.: Олена Ковнацька, Олена Гошуляк, Павлина Панаєвська, Катерина Королюк, Анна Захарко, Катерина Гоньчак, Катерина Комар, Ева Вовчук, Марія Ганусей, Олена Марків, Олена Шефт, Олена Стекар, Катерина Гайдучко, Анна Бойко, Анна Качмарчик, Анна Бережницька, Катерина Симкович, Павлина Дурановська, Анна Бурий, Параскевія Марич, Марія Тимошук, Марія Мисакович, Павлина Сивак, Катерина Матковська, Розалія Смужинська, Антонія Гаврилко, Анна Стецик, Марія Лабяк, Олена Журибіда, Розалія Миколаїв. Разом 47.00 доларів.

СОЮЗ УКРАЇНОК ВІДДІЛ 21, В БРУКЛІН, Н. Й.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає

ГОЛОВНИЙ УПРАВІ, УСІМ ЧЛЕНКАМ СУА і ПЕРЕДПЛАТНИЦЯМ "НАШОГО ЖИТТЯ"

ХРИСТОС РОДИВСЯ, СЛАВІТЕ!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

І КРАЩОЇ ДОЛІ ВСЕМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВИ В АМЕРИЦІ Й ЗА ОКЕАНОМ ЦЕНТРАЛІ С. У. А., РЕДАКЦІЇ Й АДМІНІСТАЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ", УСІМ ЧЛЕНКАМ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ Й КАНАДИ

бажає

16 ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В ДЕТРОЙТІ, МІШ.

\$75,000 Worth of Persian Lamb \$75,000

• Найбільший і найкращий вибір PERSIAN LAMB шкірок і футер у цілім місті знайдете у Михайла Туранського. В е т у п іть сьогодні і перегляньте цю колекцію. Вартість \$75,000!

• Тут знайдете вже готові зроблені футра, а також жмутки шкірок, з котрих можна виробити футра до ваших вимог і міри.

BUNDLES OF PERSIAN LAMB SKINS

READY MADE PERSIAN LAMB COATS (Sizes 14 to 42)

2	Jackets 24" long	@	\$135
2	¾ length coats	@	175
1	" " "	@	225
2	" " "	@	250
2	" " "	@	275
1	" " "	@	300

FULL LENGTH COATS Tuxedo Front & Fitted Styles

3	coats	@	\$200
4	"	@	250
2	"	@	275
2	"	@	350
5	"	@	400
3	"	@	450
3	"	@	500
1	"	@	550

Coats Made to Order No Additional Charge

4	Bundles	@	\$150 ea
3	"	@	200
2	"	@	225
6	"	@	250
2	"	@	275
5	"	@	300
9	"	@	350
12	"	@	400
15	"	@	450
13	"	@	500
18	"	@	550
9	"	@	600
16	"	@	650
18	"	@	700
4	"	@	750

PERSIAN BROADTAIL

2	Bundles	@	\$800
3	"	@	850
2	"	@	900
1	"	@	950
1	"	@	1000

* До ціни треба додати федеральний податок.

КУПУЙТЕ З ДОВІРЯМ У

Michael Turansky

350 SEVENTH AVE., NEW YORKCITY

16th Floor

Lackawanna

Between 29th and 30th Streets

4-0973

Отворено щодня і в суботу до 5 години

А там під Львовом на болоненьку,
Там Івасенько коня напуває
Світи, світи місяченьку.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

Передплати Нашого Життя

	Нові	Разом
Від. 1 Нью Йорк	1	31
Від. 4 Нью Йорк	1	25
Від. 21 Бруклін	1	89
Від. 23 Детройт	4	30
Від. 24 Елизабет, Н.Дж.	1	18
Від. 41 Філадельфія	1	30
Від. 42 Філадельфія	3	76
Від. 46 Філадельфія	4	25
Від. 54 Бріджпорт, Па.	1	16
Від. 59 Болтімор	4	14

Річна вкладка

Від. 16, Детройт, Міш., за 1945 10 дол.
Від. 10, Оліфант, Па., за пів року 1944 — 5 дол.
Від. 43, Вайтстон, Н. Й., за 1945 — 10 дол.
Від. 46, Філадельфія, за 1944 — 10 дол.

Організаційний Фонд

Від. 10, Оліфант, Па., за пів року 1944 — 2.50 дол.
Від. 16 Детройт, Міш., за 1945 5 дол.
Від. 43, Вайтстон, Н. Й., за 1945 — 5 дол.
Від. 46, Філадельфія, за 1944 — 5 дол.

Пресовий Фонд

Від. 16 Детройт, Міш., за 1945 — 25 дол.
Від. 31, Детройт, Міш., збірка

7.10 дол.
Від. 21, Бруклін, збірка 41.45.

Організаційна поїздка

Відділ 21 Бруклін, 10 дол.

Справлення Помилки

В 12 числі Н. Ж. було подано
46 від. СУА 27.50 на прес. фонд.
Має бути Відділ 48 у Філадель-
фії.

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Марія Ватраль 5 дол., Магда
Шевчук 1 дол.

Відділ 21. СУН. в Брукліні,
Н. Й. По 1 дол.: Павлина Квас,
Йосифа Сеній, Марія Дре-
вняк, Варвара Матіяшек, Мела-
нія Сорока, Параскевія Каню-
ка, Анна Шеремета, Юстина
Кмита, Катерина Бойко, Евдо-
кія Паздрій, Марія Безгацька,
Марія Хміль, Марія Бішко, Ан-
на Пагут, Софія Лобур, Марія
Сколодз, Ірина Шведрик, Анна
Корбило, Катерина Голуб, Ан-
на Кравчук, Христина Ткач,
Анна Кіх, Павлина Кісь, Анна
Цибрівська, Марія Загісоць-
ка, Марія Сукмановська, Марія
Когут, Орина Богань, Юлія
Прихідко, Анна Савчишин, Ма-
рія Русин, Анна Цюпа, Анна
Лис, Тетяна Мудрик, Анастасія
Пагут, Анна Бодак, Анна Г. Ку-
рилло, Катерина Баран, Анаст-
асія Глушко, Ксеня Дика.
Дрібними \$1.45; разом \$41.45.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає

ВСІМ ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ І ПРИХИЛЬНИКАМ
МИХАЙЛО НАСЕВИЧ З РОДИНОЮ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

І СПОВНЕННЯ ВСІХ БАЖАНЬ І НАДІЙ
ДЛЯ ВСІХ ЧЛЕНОК СКЛАДАЄ
Т-ВО У. А. ГОРОЖАНОК, 42 ВІД. СУА

За уряд: Олена Штогрин, голова, Тетяна Костик, секр.
Ангела Рій, скарбничка

УРЯД 26 ВІДДІЛУ С. У. А. В ДЕТРОЙТ, МІШ.

бажає

ВСІМ СВОЇМ ЧЛЕНКАМ І ВСІМ СОЮЗЯНКАМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ЩИРІ БАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

і

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

для всіх членок
59 відділу Союзу Українок
Америци в Болтімор, Мд.

За уряд: Юлія Маньовська, го-
лова; Анна Чорній, секр.; Анна
Левко, кас.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Пані Н. Когуська, Союз У-
країнок Канади: Надіємося,
що огляд Вашої праці, який
включили у постійний зміст
"Нашого Життя", причинить-
ся до цього, що краще себе пі-
знаємо, а воно вийде на хосен
обом Союзам. "Наше Життя"
бажає Вам та цілому Союзови
Українок Канади Щасливих
Свят і прохає у моральну під-
держку теж у Новому Році.

П-ні М. Козаченко, Детройт:
Дякуємо за присланий чек, а
на подану адресу піде "Наше
Життя" Зі Святами щирі ба-
жання!

П-ні М. Сена, Детройт: Ду-
же жалю, але через навал свя-
точної пошти Ваша допись
прийшла запізно до цього чи-
сла. Навпевно піде у наступно-
му, бо справа, яку порушуєте,
цікава і актуальна. Христос
Раджається!

Пані П. Деревляна, Вайтстон:
Пробуйте щось на іншу тему.
Веселих Свят!

Пані Е. Задорожна, Філадель-
фія: Коли хочете, щоб матері-
ял пішов до найближчого числа
— треба прислати його до 15
кожного місяця. Ваша посилка
дуже спізнилася і годі вірш
вмістити. Та це нехай Вас не
зраджує, і пробуйте даліше
віршувати. Христос раджається!

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ДРУКАРСЬКІ ПОХИБКИ З 12.
ЧИСЛА

У статті "Не стало Духово-
го Батька" на 1 стор. друга
спрчка від долини є: з ними
мучимось, — має бути "з ними
лучимось".

У цій самій статті перестав-
лено цілі два рядки; — осьмий
і дев'ятий з долини. Має бути:
"Витаю цілим серцем нову жі-
ночу організацію. Тій одно-
кій нашій політичній органі-
зації українського жіноцтва ба-
жаю ..." і т. д.

На 7. сторони. у наголовку
"Канадійські Українці при пра-
ці" — має бути — "Канадійсь-
кі Українки при праці"

WHY AMERICANS OF
UKRAINIAN DESCENT ARE
INTERESTED IN UKRAINE

(Continued from Page 4)

Lviv or Kharkiv? And the same goes
for the right to discuss and criticize,
for the right to go to church or not
to go, for the right of the creative
workers to produce under no other
compulsion but their own creative
urge.

For democracy, ladies and gentle-
men, is something fundamental, ex-
tending beyond the right to talk un-
afraid and the right to vote. It is the
dignity of the individual and the free-
dom of men and women everywhere,
the equality of all races, the right of
every human being to find his own
way toward a relationship to himself,
to his fellowmen, to God. The feed-
ing, the clothing and the housing of
the body never filled all the needs of
man. The road to truth is not through
the enslavement of the people even if
it should be in the name of their own
good, but through education, discus-
sion, criticism.

And so I cannot rejoice as I take
a look at the new map of Eastern
Europe. I'm wondering whether the
set-up is conducive to a lasting or
even a long peace. True, there's prob-
ably nothing that we can do about it.
But since we are living in a democ-
racy we don't have to pit-a-pat after
the joyous ones. We can be critical
of Mr. Stalin and his way of life, and
Mr. Stalin and his admirers will have
to take it. For many of us, here in
America, must learn that if we apply
the rod of criticism to our own mis-
takes and bring to task our own good
and able leaders, we are duty bound
to point out the dire wrongs in others
even though they be our glamourized
allies.

A search for truth and for a just
and lasting peace in a world made bet-
ter for all mankind, as well as a de-
votion to democracy, are good enough
justifications.

MR. & MRS.
MIKE SYWULAK
CAFEBeer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370